

CATALUNYA DEL NORD

joan-daniel berzonoff

La llengua secreta | En molts territoris on la llengua històrica és amenaçada per la llengua de l'estat, s'imaginen que l'escola podrà salvar la parla. Pensi en les escoles de llengua francesa de Louisiana, en les nostres Bressoles i Arrels, en les Calendretes occitanes, en les Diwan, etc.

Aquestes escoles formen generacions d'alumnes bilingües, però el pes de la llengua estatal no disminueix pas.

Un amic meu, nadiu de Quillan, sempre ha parlat occità al seu fill, que li respon invariablement en francès.

Un altre company, poeta i rapsode alsacià, se'n surt millor. S'adreça en alsacià al seu fill, que li contesta en... alemany estàndard.

Molts alumnes meus han estudiat a les escoles catalanes, però entre ells parlen francès. Un dia vaig demanar a dues minyones quan feien servir el català.

«Quan no volem que ens entenguin», em van dir.

Hem obtingut el contrari d'allò que desitjàvem. Per als joves el català serveix com a llengua secreta.

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Vivisecció de Figueres | Joan Armangué ha pronunciat la conferència «Figueres, ciutat rica o ciutat pobra?» a la Cate, i la premsa, els blogs i les xarxes se n'han fet ressò. I és que l'excalcalde s'ha capbussat en el trauc obert entre els que creuen en la prosperitat de la

vila i els que opinen que regressa en benestar; oimés quan avui aquesta es-cletxa irradia a causa de la crisi que ha deixat el consistori en minoria i els fins ara socis de govern, engallits, s'han incorporat al *tutti Schweine* orquestral de l'oposició. Tradicionalment Figueres i Girona han competit; abans els gironins envejaven de Figueres les botigues, el Motel i —Narcís-Jordi Aragó *dixit*— el teatre; i els figuerencs no volien de Girona la clericalitat i els governadors civil i militar, és a dir, la crosta, avui casta. Van passar els anys, Girona va enamorar, les cases de l'Onyar es

van florentitzar, el barri antic i el call es van restaurar, i la universitat s'hi va arrelar. I avui els números i els gràfics de l'economista Armangué diuen que les escoles, la pobresa, les ajudes alimentàries, els PIRMI... de Figueres s'assemblen als de... Salt!

El 70 % les vol en català | S'han celebrat les dues jornades del Congrés de l'Espai Català Transfronterer, una a la Casa dels PPCC de Perpinyà i l'altra a la Cate de Figueres, per superar la frontera política que separa la llengua. Representants de les universitats i de la docència han tractat del que afecta l'ensenyament; del sud hi eren la UAB, la UB, la UdG i l'institut Rodes de Roses; i del nord, l'Institut Franco-Català Transfronterer, la Universitat de Perpinyà Via Domitia, i les escoles La Bressola, Jordi Pere Cerdà, i el grup La Calandreta d'ensenyament de l'occità. També hi eren els andorrans. De la primera edició (ha de tenir continuïtat bianual) la dada que ha cridat més l'atenció és que el 70 % de catalans del nord voldrien que l'ensenyament fos en català. Al sud, les organitzadores del Congrés han estat Anna M. Puig, Roser Bech i Carla Ferrerós, presidenta i numeràries, respectivament, de l'IEE.

Nazis i búnquers | Continuem a la ratlla amb dos llibres publicats per Josep Clara —nazis a peu de frontera— i

>> **Acte d'inaguració del Congrés de l'Espai Català Transfronterer.**
D'esquerra a dreta, Alà Baylac, Martina Camiade, Nicolas Garcia, Josep Puigbert i Anna Maria Puig.

Adela Geli —búnquers de Garriguella. L'historiador il·lumina la confraternització practicada entre 1942 i 1944 pels nazis ocupants i les forces franquistes: van intercanviar informació, extradir irregularment refugiats, espia, traficant amb divises i contraban, i —Lluís Duran, de l'hotel restaurant homònim, en sap un niu— compartir plaers d'amunt i d'avall la cintura. Altrament, la línia Pirineus consistia en 10.000 búnquers construïts entre 1944-1950 per protegir l'Estat espanyol d'Europa; la meitat són a Catalunya, una quarta part, al territori empordanès i 380, a Garriguella. No van servir per a res i, diu l'arquitecta autora, van representar, com avui els excessos del TGV i aeroports, una deu de comissions.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Les arts escèniques a Palafrugell

L'antic edifici de l'Escola d'Arts i Oficis, i de la primera biblioteca pública de Palafrugell, seu del Museu del Suro entre 1991 i 2012, acollirà el futur Espai d'Arts Escèniques del municipi. Així ho ha acordat l'Ajuntament amb l'Associació d'Usuaris i Amics de les Aules de Teatre i Cinema, Actua, amb la previsió de començar les obres d'adequació de l'edifici a finals d'aquest any. És una bona notícia per a les arts escèniques de la vila, donat que per les aules d'Actua cada any hi passen centenars d'alumnes de Palafrugell i de la comarca amb inquietuds artístiques. És també, però, una bona notícia pel que fa a revalorar el patrimoni del municipi, que recupera un espai tancat des de l'any 2012, moment en què el Museu del Suro es va traslladar a Can Mario. L'edifici va ser construït als anys trenta del segle xx, al carrer de la Tarongeta, i és d'estil racionalista, un corrent arquitectònic europeu que defensava l'absència de decoració i el funcionalisme.

PURI ABARCA

>> *Façana de l'antic Museu del Suro de Palafrugell, futura seu de l'Espai d'Arts Escèniques de l'Ajuntament de Palafrugell.*

Nou nom per a Calonge | La denominació de Calonge inclourà, a partir d'ara, el topònim Sant Antoni, amb l'objectiu d'unificar en un sol nom oficial els dos nuclis del municipi, el d'interior i el de mar. Segons l'alcalde, Jordi Soler, aquest és un gest lògic, «tenint en compte la realitat social, humana i econòmica del municipi». No han sortit veus crítiques en contra d'aquest procés de canvi de nom, fet que no deixa de ser curiós, tenint en compte l'història d'aspiracions d'independència del nucli de Sant Antoni, que es remunta a després de la Guerra Civil —es va fer un intent de segregació, però les autoritats competents en aquell moment van rebutjar la iniciativa— i que va tenir continuïtat ja entrada la democràcia, amb la creació el 1991 del grup Sant Antoni Independent (SAI), ara força disgregat i sense representació municipal. A ningú se li escapa, doncs, que la situació ha canviat molt i que el nou nom de Calonge-Sant Antoni liquida, almenys de moment, la cursa per la segregació.

DocsBarcelona a la Bisbal | Els documentals del DocsBarcelona es poden veure també a la Bisbal d'Empordà, després que aquest municipi s'ha integrat a la xarxa DocsBarcelona del Mes, una prolongació del ja consolidat festival internacional. La Bisbal s'uneix així a Banyoles, Girona i Platja d'Aro, com a ciutats gironines adherides al festival. És una important contribució a la difusió del cinema documental, un relat sobre les diferents realitats, col·lectives i particulars, que es poden trobar arreu del món. No és un cinema popular, a diferència de les històries de ficció, però la seva autenticitat i els esforços creatius dels documentalistes atrauen cada vegada més públic. La possibilitat de conèixer escenes quotidianes o casos insòlits, amb el guiatge de professionals premiats en l'àmbit internacional, converteix el festival en una oferta molt atractiva. Les projeccions a la Bisbal es porten a terme els darrers divendres de cada mes, a la sala d'actes de l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà.

LA CERDANYA *sandra adam*

Fontanals de Cerdanya desaparegut | El municipi de Fontanals de Cerdanya està d'enhorabona. Per Sant Jordi l'editorial Efadós ha publicat el llibre *Fontanals de Cerdanya desaparegut*. El volum compta amb 170 fotografies antigues que il·lustren els set pobles del municipi: les Pereres, Queixans, Urtx, el Vilar d'Urtx, Escadarc, Estoll i Soriguerola.

El llibre es va iniciar l'any 2013, en què el seu autor, Josep Astort, va començar a recollir fotografies antigues en els fons personals de les famílies del municipi. Aquesta recerca va veure la llum en forma de diferents exposicions que van tenir molt d'èxit entre els veïns i veïnes del municipi. El llibre el completa una introducció feta per la historiadora local Anna Giraut.

Aquest volum, impulsat per Astort, és un dels projectes que la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Fontanals de Cerdanya ha impulsat aquest darrer any. Un llibre que parla de l'urbanisme, de les tradicions, de les escoles i de la vida al camp. 170 bocinets d'història gràfica de Fontanals de Cerdanya, un dels municipis de la Baga cerdana.

Parc dels Records | Enguany, el poble de Bolvir inaugurarà un nou espai fruit d'una intervenció al nucli antic. El consistori ha retirat les restes de l'antic cementiri que es conservava a tocar de l'església parroquial per convertir-lo en el parc dels Records.

Al cementiri fa més de vint anys que no s'hi enterra ningú, però fins al moment present s'ha conservat en el seu emplaçament original. Aquesta intervenció suposarà un canvi urbanístic, ja que l'antic cementiri es convertirà en zona enjardinada i mirador.

Un dels avantatges de la iniciativa és que es podrà desenterrar el vessant nord de l'església de l'Esperança, que no es podia apreciar en la seva totalitat. Aquesta intervenció permetrà embellir el conjunt monumental de Bol-

vir, que consta de les esglésies de Santa Cecília i de l'Esperança.

Pel que fa a les restes de l'antic cementiri, ja s'han traslladat al cementiri nou, on s'aprofitarà per crear un memorial amb les làpides i creus que ocupaven l'antic cementiri. Una bona manera per recordar els avantpassats del poble.

LA GARROTXA *joan sala*

Es vol fer ballar tota la comarca | Darrerament, al llarg dels mesos, es fan diverses activitats per fer dansar les persones. Una n'és el Garrotxinàriu, promogut per Ofolk, que des de fa anys és dedicat a la dansa i a la música folk. Es fan tallers on s'ensenyen balls tradicionals, enguany amb la formació Ballaveu, que ha popularitzat cançons i balls del nostre país i que va fer gaudir els assistents. Es van moure al ritme de les jotes de l'Ebre, dels balls plans del Pallars, de les havaneres de la costa gironina o de les sardanes, tot plegat sense oblidar els balls de parella, tant populars des de sempre en les festes de tots els pobles. En l'edició d'aquest any hi va assistir un grup francès, Ormuz, que va fer exhibició de danses tant de diverses regions del seu país com de

quebequeses. Un altre festival, ja ben consolidat, és el Sismògraf, que en l'edició present s'ha volgut estendre pels diversos pobles de la comarca, de manera que s'ha fet l'esforç d'apropar la dansa als panorames culturals dels ajuntaments que hi han estat interessats. Aquest és el cas de les Planes d'Hostoles, que n'ha programat unes representacions dins de la seva edició del festival de Teatre Amateur i Professional. Els organitzadors ho valoren molt positivament, ja que ha donat bons resultats i tothom n'ha sortit satisfet.

També hi ha lloc per a la música

| A Argelaguer han commemorat el desè aniversari de la seva Violinada, la trobada de violins, un instrument que havia estat molt tradicional en moltes comarques des de temps molt antics. Els músics sense solfa tocaven el violí i eren els encarregats de fer ballar durant generacions els nostres avantpassats en les festes dels pobles. Els tallers de violí, les audicions i corrandes, les cançons tradicionals de violí han allunyat per uns moments altres cabòries. S'ha homenatjat el violinista Peret Blanc de Beget, amb motiu del centenari del seu naixement, músic que va fer gaudir els balladors durant dècades en les festes majors de molts pobles. Finalment, cal assenyalar el convidat d'enguany a Argelaguer, que ha estat el grup malagueny Panda de Verdiales de Baños del Carmen.

>> *Ball tradicional al Garrotxinàriu.*

LA COMARCA D'OLIVET

Balanç d'un equipament | Després de quasi un any de funcionament de Can Trona, l'equip de govern de l'Ajuntament de la Vall d'en Bas valora molt positivament el ressò popular i l'acceptació que ha tingut el nou Centre de Cultura i Natura. Era un edifici endegat per l'anterior govern municipal, que els actuals responsables se'l van trobar gairebé abandonat i sense tenir definits els usos que havia d'oferir. Redefinir l'edifici ha estat bàsic i tot un encert, com ho ratifica el temps de funcionament i la gran acceptació de la majoria d'activitats que s'hi fan, des de l'exposició permanent fins a les exposicions temporals o les activitats molt diverses relacionades tant amb la cultura com amb la natura, i on acudeixen no sols els basencs sinó també altres ciutadans de la comarca i de les comarques veïnes. Fa goig veure que els esforços dels responsables són valorats.

EL GIRONÈS

dani vivern

Tot enlaire | La cèntrica plaça Marquès de Camps, d'estètica invariable des dels anys cinquanta, ha estat de cap per avall per les obres del carril bici. Tanta fal·lera ciclista apunta al Sea Otter Europa, el festival més important del món de les dues rodes, i que surt de Califòrnia per primer cop en 25 anys per venir a Girona aquest juny. Portarà —diuen— 20.000 visitants. Els ciclistes nord-americans establerts a la ciutat segur que hi han tingut a veure. I amb l'esperit *Bienvenido Mister Marshall* que gastem, hem fet carrils bici a dojo aprofitant l'efemèride. Caldrà veure'n els efectes col·laterals.

També ha estat en l'aire el futur del Parc Científic i Tecnològic de la UdG, i la sort del Girona FC, que, un any més, promet. Les enlairades campanes de la catedral han hagut de passar pels jutjats, perquè alguns veïns es queixen dels tocs nocturns. Una altra mena de tocs nocturns —els que es fan als bars, pubs i borraqueries diverses de la ciu-

AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI [FONS EL PUNT AUIU - JOAN SABATER BRUNET]

>> *El castell de Sant Miquel, conegut així malgrat no haver estat mai un castell, és una fita per als excursionistes i ciclistes.*

tat— també han generat queixes per la cridòria i incivisme d'alguns clients. «La primavera, la sang altera», sí. Però vista l'alteració de la *pax gerundensis* al llarg del calendari, caldrà pensar en d'altres causes. Pensar en solucions és tota una altra història. Per sort, el personal està prou d'humor per celebrar Carnaval amb disfresses fins i tot en els llocs de treball. Perquè a Girona sempre hem tingut un pessic d'eixelebrament, tot i la severitat magaldiana de les famílies més benpensants.

Castell compartit | Han calgut anys de judicis i decisions del Suprem per assignar oficialment el castell de Sant Miquel, meta d'excursionistes i ciclistes, a Girona o a Celrà. Finalment l'Ajuntament gironí ha pres exemple de Noruega. Aquest país està considerant regalar uns metres de territori a Finlàndia, que celebra el centenari de la seva independència, i així els finlandesos, escassos de muntanyes altes, tindrien un pic de 1.331 m dins de casa seva. A escala molt més petita, Girona ha modificat uns quants metres el límit municipal per tancar amistosament el litigi amb Celrà. El castell, per bé que és de titularitat privada, ara «és» de tots dos municipis. O, més ben dit, de la seva gent, com deia Marta Madrenas. És qüestió de parlar i cedir una mica. Almenys per aquests verals ho fem així. Com els nòrdics.

Castell enriquit | Volta per la xarxa un vídeo promocional del que s'anomenarà D'Or Museu, instal·lat al castell de Sant Julià de Ramis. Acollirà col·leccions permanents de joies —hi destaquen les creacions d'Elsa Peretti per a Tiffany & Co— i altres peces d'art, com escultures de Subirachs i pintures de gran format. La restauració del complex, que inclou un hotel de luxe, restaurants i amfiteatre, ha estat obra dels arquitectes Fuses i Viader. Tot d'alt nivell, que en diuen.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Memòria històrica | Sempre ha estat necessària; però ara en temps de la *postveritat trumposa* és essencial. Així semblen entendre-ho des de l'Àrea de Serveis a les Persones de l'Ajuntament de Banyoles, que va endegar el curs passat el projecte «Memòria històrica i diàleg intergeneracional». Miquel Aguirre va coordinar els quatre centres de secundària comarcals per tal que, amb la col·laboració voluntària d'alguns professors i sota l'acompanyament d'historiadors locals, 67 alumnes

de tercer i quart d'ESO entrevistessin els seus avis o gent gran per tal de recollir vivències i experiències de l'època franquista. Dels 38 testimonis n'ha sortit un documental molt ben filmat i molt interessant que els alumnes dels instituts han pogut veure durant el mes de març; més endavant se'n faran sessions obertes a tothom. El responsable del documental és Xavier Pérez. També s'ha projectat el documental *El retratista*, d'Alberto Bougleux i Sergi Bernal, com a activitat paral·lela a l'exposició «Desenterrant el silenci. Antoni Benaiges, el mestre que va prometre el mar», i que va ser assassinat a Burgos i enterrat en una fossa comuna.

Èxits esportius | «Uncle! El geni neix o es fa?» I ara què s'empatolla aquest? «Ho dic per mirar d'entendre si els èxits esportius dels banyolins Esther Guerrero i els germans Cardona es deuen al fet que són bons de debò o que a Banyoles es doni tant suport a l'esport / se'l subvencioni tant?» I jo que li he de dir que s'equivoca de pregunta. El que importa és fixar-se en el treball constant, dur, en l'esforç de l'atleta Esther Guerrero, sisena en la final de l'europeu en pista coberta, i en els anys de dedicació dels germans Cardona, el petit dels quals, l'Oriol, s'ha proclamat campió del món promesa en la prova d'esprint, ha aconseguit la medalla de bronze en categoria sènior de la mateixa modalitat i ha estat plata promesa en la prova individual, a més de formar part de l'equip estatal que ha quedat tercer al Campionat del Món d'esquí de muntanya celebrat als Alps italians.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

El turisme | El Ripollès rebrà una subvenció de més de 2 milions d'euros, la meitat dels quals provenen dels fons FEDER, per dinamitzar la gestió turística. El projecte vol potenciar tres àmbits: el romànic, l'ecoturisme i la gastronomia. Representa aire fresc

ALBERTO-G-ROVI

>> *La vall de Núria, d'una riquesa natural i paisatgística única.*

per al desenvolupament econòmic de la zona, ja que darrerament hi ha una forta aposta pel sector terciari, que representa, segons paraules de l'actual president del Consell Comarcal del Ripollès, «el 58 per cent dels nostres ingressos del producte interior brut». Pel que fa a la destinació dels diners, i només a tall d'exemple, Setcases es convertirà en la porta del Parc Natural i oferirà un centre d'interpretació, Camprodon rehabilitarà les muralles del castell de Sant Nicolau i estrenarà il·luminació, Sant Joan reobrirà els jardins de Mirambet amb el propòsit de donar a conèixer la flora i la fauna del Ter, Ribes crearà la via ferrada al granòfir i incorporarà quinze rutes naturals, Campdevànol ubicarà a la font del Querol un centre d'educació ambiental anomenat La Porta a la Serralada de Montgrony per interpretar els espais naturals i Ripoll abocarà la inversió al Centre de Tecnificació Esportiva L'Avellaneda. Tanmateix, perquè la proposta tingui efecte cal l'esforç convençut de tots els implicats, l'acció conjunta. Fa uns anys ens va visitar el cuiner Carlos Arguiñano, el qual, veient la festassa on vam degustar un menú de 28 plats diferents fets pels cuiners de tota la comarca (evidentment amb unes porcions mínimes), va exclamar: «Ya nos podemos

espabilar los cocineros vascos; frente a este espíritu colectivo será muy difícil competir». Les aparences sovint enganyen i, no ho oblidem, una flor no farà mai primavera.

I la indústria? | Corprèn veure totes aquelles naus immenses on havia batregat la vida laboral, ara carcasses desmantellades, pura desolació. Tot això pertany al passat. L'actualitat ens porta a la diatriba entre els qui defensen la construcció del polígon de les Lloses, els qui s'oposen a la urbanització d'aquest paratge natural, els qui manifesten que ja tenen l'aval del poble, els qui voldrien sotmetre-ho al sedàs del carrer, els qui hi estan d'acord però volen limitar-ne l'impacte... Tensions, disputes, paraules.

I el comerç? | La millora de les comunicacions i la profusió de supermercats han anorreat la botiga de barri. I quan els propietaris es jubilin, qui els reemplaçarà? Són moltes les portes closes que truquen a la llinda de la memòria. Els caps de setmana la cosa s'anima: Ribes té el reclam de Núria, Camprodon rep nombrosos visitants, els llogarets fomenten la gastronomia i Ripoll només coneix al mercat dels dissabtes l'efervescència que hauria de gaudir tota una capital de comarca.

LA SELVA

joan domènech

Santa Coloma de Farners: un bar que era una institució

A banda i banda de la plaça de l'església, a Santa Coloma, hi ha dos bars oposats per la situació. Un, el de Can Sant Martí, havia estat sempre el de les elits locals, punt de reunió de metges, jutges, advocats, teratinents i gent benestant. A més de bar, antigament havia sigut també, alguns temps, fonda, i el local conserva encara la gràcia d'un establiment centenari. L'altre, el bar Sport, solia aplegar més aviat el jovent de l'estament menestral i treballador. El bar Sant Martí ha tancat després de 116 anys d'activitat continuada. Els actuals llogaters, que no en són els fundadors i que ara es jubilen, feia 20 anys que el portaven, i no se sap quina serà la destinació futura d'aquest espai emblemàtic a la terrassa del qual es trobava a fer el vermut la gent notable, sobretot quan hi havia sardanes a la plaça o el tradicional mercat dels dilluns.

Blanes: homenatge a un restaurador

Com a Santa Coloma, a Blanes també plega un professional d'excepció: l'Eugenio. No es tracta de l'humorista, evidentment, sinó d'Eugenio González Roa, un andalús que va arribar a la Costa Brava cap als anys setanta i va començar treballant de màitre a l'hotel Santa Marta de Lloret. Després passà al Miramar i al restaurant del Club de Vela, ambdós de Blanes. Finalment, als anys vuitanta, agafà la sala d'exposicions Rusc d'Art, en un immoble dels descendents del dibuixant Junceda, i la va convertir en el restaurant S'Auguer, que es va fer molt famós per la qualitat gastronòmica i que va tancar fa un temps. També ha tingut el restaurant Montferrant, que només obre per a determinats esdeveniments, com ara casaments i, sobretot, el dinar dels Premis Recull. L'Eugenio ha col·laborat, darrerament, en el restaurant La Llotja, de la seva esposa. L'Ajuntament i algunes entitats locals el van homenatjar i l'alcalde li va lliurar com a obsequi una reproducció de l'escut dels vescomtes de Cabrera que figura a la font gòtica de Blanes.

Lloret: 65 anys del Casal de l'Obrera

Quan aquesta crònica vegi la llum, ja estarà a punt de sortir de la impremta, segurament, el llibre que l'Agrupació Teatral del Casal de l'Obrera, sota la coordinació d'Angelina Cardona, està preparant per celebrar els 65 anys de l'entitat.

El grup teatral es va iniciar la temporada 1951-1952 impulsat pel que després seria frare de Montserrat, el germà Andreu M. Soler Seguí, amb el cop de mà sempre eficaç de l'inoblidable sacerdot Mn. Pere Torrent i Crous (1888-1970). Es va instal·lar en un local, llavors sense activitat, que s'havia alçat l'any 1924, a la cruïlla de la carretera de Blanes a Tossa amb la de Vidreres, per acollir noies òrfenes i ensenyar-los labors. D'aquí ve el nom de Casal de l'Obrera. El llibre serà bàsicament un recull de fotografies comentades que permeti a les darreres generacions conèixer la trajectòria de l'entitat i trobar-hi les figures més carismàtiques que hi han passat, entre elles, el polifacètic Jordi Bonet, l'actor televisiu Fermí Reixach i el director del Teatre Nacional Xavier Albertí.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Nora Salvat Soler

Under Australia's sun | Vaig venir a Austràlia amb diversos propòsits. Primer de tot, perquè tenia la necessitat de sortir de tot el que coneixia i fer un canvi total després dels estudis d'il·lustració.

La meua família em deia: només vols anar allà perquè és el més lluny que pots trobar, veritat?

Doncs sí, volia marxar lluny, però no perquè fos lluny vaig triar aquest país. Sinó perquè creia que la vida australiana realment s'adaptava molt a la meua personalitat i volia experimentar-ho. Altres raons per les quals vaig triar Austràlia van ser perquè és un continent salvatge, amb molta natura, flora i fauna; el segon país amb la qualitat de vida més alta del món, amb molt bon clima, i perquè havia llegit diversos llibres sobre la història dels indígenes i del passat d'aquest continent que em van fer despertar molt d'interès per descobrir-lo.

Un dels altres propòsits era demostrar-me a mi mateixa que podia arribar aquí sola i aconseguir crear una vida des de zero. Buscar allotjament i trobar feina

per viure. Mentre fes tot això també, per descomptat, aprendria bé l'anglès i creixeria com a persona. I no diré que ha sigut fàcil. He sentit moltes emocions que no havia sentit abans. Tant bones com dolentes i molt més intenses. He après a valorar moltes coses que no valorava i a treure importància a d'altres que valorava massa.

Austràlia és un lloc increïble per viure-hi un temps, però no crec que m'hi quedi per sempre. Realment no tinc cap pla. En l'únic que penso ara és a viatjar el màxim possible i aprendre de cultures, observar paisatges que em tallin l'alè, veure boscos verds i frondosos, escalar altes muntanyes i contemplar moltes postes de sol. Només de pensar-hi ja se'm posa la pell de gallina.

El visat se m'acaba al juliol i després d'11 mesos tornaré un temps a casa per veure la meua família i els amics. Ho trobo molt a faltar, però sento que ara no és el meu lloc. I els sentiments són el més important que tenim. És el que ens fa seguir el nostre destí i això és el que faig.